

Persconferentie over de opvang van mevrouw Michelle Martin in ons klooster na haar voorwaardelijke invrijheidstelling

Dames en heren,

Ik kan eindelijk bevestigen dat onze gemeenschap heeft aanvaard om mevrouw Michel Martin na haar voorwaardelijke invrijheidstelling binnen onze muren te ontvangen.

Onze gemeenschap heeft tot nu toe geweigerd om over deze zaak te communiceren, omdat de advocaten van mevrouw Martin ons hadden verzocht om uit respect voor het werk van het gerecht niets te onthullen over haar reclasseringsplan.

Eerst wil ik benadrukken dat wij het niet gewend zijn om op vragen van journalisten te antwoorden. Wij willen op een eenvoudige, discrete manier aan de Belgische samenleving deelnemen, als een bron van vrede, van eendracht en van hoop – een verlangen dat de meeste van onze medeburgers delen.

De weg van onze gemeenschap heeft die van mevrouw Martin gekruist omdat haar advocaten het ons vroegen... Voor ons was dat een uitdaging, geschokt als wij waren door het vreselijke lijden van de slachtoffers en hun families, die zoals u weet een hel hebben doorstaan.

Wij hebben getracht om zo goed mogelijk met deze spanning om te gaan en deze twee realiteiten met elkaar te verzoenen. Het is niet gemakkelijk geweest en het heeft ons vrouwenhart vaak gekweld... Wij hebben ervoor gekozen om deze twee vormen van lijden, die in niets met elkaar te vergelijken zijn, in ons midden te verwelkomen.

Toen de tijd aanbrak dat mevrouw Martin vervroegd kon worden vrijgelaten om zich weer in de maatschappij te integreren, hoopten wij dat de bevoegde instanties haar een opvangplek zouden bezorgen. Maar dat is hen niet gelukt. U moet weten dat mevrouw Martin geen familie heeft en dat zij in België geen reclasseringscentrum voor vrouwen heeft kunnen vinden. Het verdere verloop van de gebeurtenissen heeft aangetoond dat er ook in de buurlanden geen opvangmogelijkheid was.

Toen haar advocaten ons over deze uitzichtloze situatie vertelden, hebben wij er in onze gemeenschap lang over gepraat. Al van mijn zusters hebben vrijuit hun mening kunnen geven. Het was geen eenvoudig probleem en wij hebben onze beslissing lang laten rijpen. Uiteindelijk hebben wij besloten dat we ja moesten zeggen op het verzoek, maar ook dat we twee voorwaarden moesten stellen.

De eerste voorwaarde was vanzelfsprekend dat de rechtsgang van ons land ten volle zou worden gerespecteerd. De tweede was dat het onderzoek in de gevangenis waar mevrouw Martin wordt vastgehouden, zou aantonen dat zij geëvolueerd is en zonder te recidiveren kan terugkeren naar de maatschappij. In dat opzicht vertrouwen wij op de gerechtelijke

onderzoeken van de vakmensen. Wij menen dat zij hun werk hebben gedaan met de bekwaamheid en de affectieve afstand die voor een onpartijdige houding nodig zijn.

Toen wij de zekerheid hadden dat aan deze twee voorwaarden was voldaan, hebben wij ook nagedacht over de mogelijke weerslag op de publieke opinie en nog veel meer op de ouders van de slachtoffers. Maar wij vinden dat niemand in onze maatschappij er baat bij heeft dat geweld met geweld wordt beantwoord en tot een escalatie leidt. Wij zijn er diep van overtuigd dat onze samenleving een stap achteruit zou zetten door een overtreder voorgoed op te sluiten in zijn verleden en tot hopeloosheid te dwingen. Wij menen bovendien dat de eerbiediging van de rechtsgang van ons land een goede voorzorg is om die vergissing niet te maken.

Concreet zal mevrouw Martin enkele kamers in ons klooster krijgen maar zal zij geen deel uitmaken van de gemeenschap. Zij wenst dat niet en wij wensen het evenmin. Ze zal echter wel op sommige ogenblikken contact hebben met zusters.

Mevrouw Martin is een mens die tot het slechtste en tot het beste in staat is, zoals wij allemaal. Het gerecht heeft beslist. Het meent dat zij in staat is om zich geleidelijk aan te re-integreren. Wij geloven dus dat wij niet lichtzinnig zijn wanneer we het beste van haar verwachten. Mevrouw Martin zal tijdens heel dit parcours door een justitieassistente worden begeleid. Wij werken dus samen met het gerecht. Dit opvangexperiment zal bovendien regelmatig worden geëvalueerd met de mensen die verantwoordelijk zijn voor haar dossier. Het zegt dus niets over de toekomst.

Ik verzoek u om ons privéleven te eerbiedigen en ons niet in het klooster lastig te vallen.

Met respect,

Zuster Christine, abdis van de Klaren van Malonne